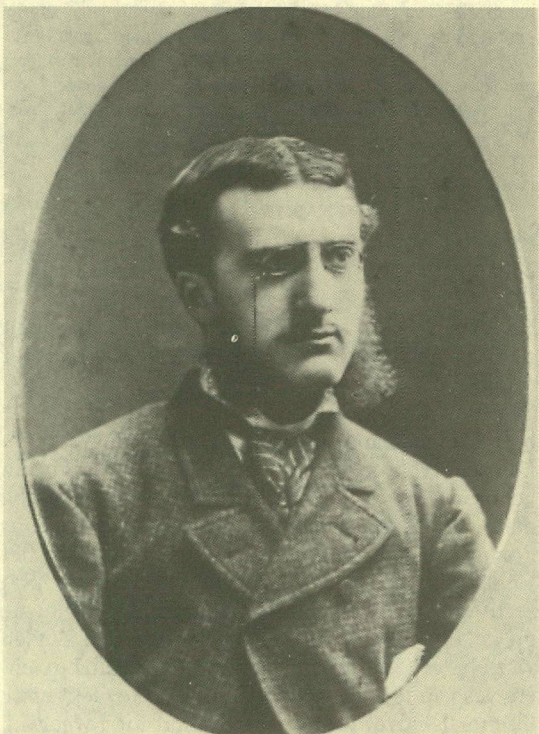

PRAYON-VAN ZUYLEN, Alfons M.N. (Gent 19 november 1848 – Twickenham 16 november 1916).

Was de zoon van Alphonse G.J. Prayon die, te Elberfeld (Duitsland) in 1823 in een uit Herve na de Luikse Revolutie van 1789 uitgeweken Waals gezin geboren was, op 21-jarige leeftijd voor de Belgische nationaliteit koos en zich te Gent vestigde. Alfons Prayon volgde middelbaar onderwijs aan het Gentse atheneum en studeerde van 1867 tot 1873 rechten aan de Rijksuniversiteit Gent. Hij huwde op 12 september 1874 barones Helena van Zuylen van Nyevelt (vanwaar de toevoeging van Zuylen) en was van 1876 tot 1908 afwisselend te Gent en te Elsene als advocaat gevestigd. Eind 1905 week hij uit naar Engeland.

Zowel thuis als op school verliep nagenoeg alles in het Frans. Toch ontlook Prayons **flamingantisme** op het atheneum dankzij zijn leraar Nederlands, **Jacob F. Heremans**. In aansluiting daarop werd hij aan de universiteit lid van 't **Zal wel gaan** en publiceerde van 1868 tot 1874 in de *Gentsche Studentenalmanak*, waarvan hij vier jaar redacteur was, vooral letterkundige bijdragen onder de pseudoniemen van A. Hieckx Az. en Alfred Terlaenen. Bijzondere vermelding verdienen enige gedichten uit 1872, waarin hij met andere liberale Vlaamsgezinden in **Groot-Nederlandse** geest deelnam aan de **Geuzenfeesten**. In 1873 advocaat-stagiair geworden werd hij in Gent medestichter van de **Vlaamse Conferentie der Balie**. In 1889 verdedigde hij met Edmond Picard de Brusselse stagiair **Maurits Jossion** die vanwege zijn Vlaamsgezindheid in conflict was gekomen met de Tuchtraad van de Orde der Advocaten.

Al noemde Prayon in 1875 de **Belgische Revolutie** een "onvergeeflijke dwaasheid", toch was zijn Nederlandse overtuiging niet tegen België gericht – herhaaldelijk verwierp hij de scheidingsgedachte – noch sloot ze een zeker anti-hollandisme uit (vergelijk de polemieken van Willem de Vreese in de Vlaamse Academie). De **Aldietse Beweging** van **Constant J. Hansen** wees hij nadrukkelijk af, evenals aanleuning bij **Duitsland**, hoezeer hij ook in 1871, maar dan vooral uit afkeer voor Frankrijk, Duitsgezind was geweest. De sympathie voor Duitsland diende maar om de Nederlandse nationaliteit in stand te houden; pan-Germanist is

Alfons Prayon-van Zuylen was zeer actief binnen het 'neutrale' Brusselse flamingantische milieu (Liberale Vlaamsche Bond, het Willemsfonds, het Brusselse NVV, de Vlaamsche Volkspartij) en binnen de landdagbeweging. (AMVC)

Prayon nooit geworden. Zo begrijpt men vanuit dit nationalisme zijn sympathie voor de Slavische volken in de Donau-monarchie. Deze, maar ook België, moest voor het nationaliteitenvraagstuk het voorbeeld van Zwitserland volgen, dit wil zeggen gelijkheid voor alle groepen binnen dezelfde staat. Ook de Ierse kwestie trok regelmatig Prayons aandacht. Prayon stond in de V.B. echter nogal alleen toen hij – ditmaal als anglofiel – Englands recht in Zuid-Afrika verdedigde. Over al deze staatkundige, historische, taalpolitieke en juridische problemen publiceerde en polemiseerde hij onafgebroken van 1874 af in diverse tijdschriften en weekbladen. Krachtig was zijn inzet voor de vernederlandsing van het middelbaar onderwijs, waarmee hij bijdroeg tot de wet van 1883. Op talloze vergaderingen en in vele verenigingen manifesteerde hij met het woord zijn Vlaamsgezinde inzichten. Dat deed hij inzonderheid in het **Willemsfonds**, sedert 1887 als lid van de Koninklijke **Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde** (waarvan hij in 1903 bestuurder was), als conferencier bij de Vlaamse balies van Gent en Brussel, als voorstander van de politiek van de **Landdagbeweging** (vooral in de jaren 1888-1890), als voorzitter te Brussel van de **Liberale Vlaamsche Bond** (1889-1893), als lid van het hoofdbestuur van het in 1890-1891 te Brussel opgerichte **Nationaal Vlaamsch Verbond** en als hoofdredac-

teur van het Brussels vrijzinnig en sociaal-progres-
sief weekblad *De Flamingant* (1889-1893), waarvoor
hij eenderde van het beginkapitaal bijdroeg. Of-
schoon uitgesproken vrijzinnig en liberaal voelde
Prayon zich toch niet erg partijgebonden. Hij aan-
vaardde zijn verkiezing in de Vlaamse Academie te
Gent, al bracht die een verwijdering mee met zijn li-
berale vrienden. En op de Edward Coremans-
hulde, tijdens de Vlaamsche Landdag te Antwerpen
op 10 februari 1889, formuleerde hij de *Verklaring
van de rechten van den Vlaming* en hield er de feest-
rede. In datzelfde jaar voerde hij actie tegen het
hoofdbestuur van het Willemsfonds dat hij onvol-
doende liberaal en Vlaamsgezind vond. Op deze
wijze demonstreerde Prayon telkens zijn onafhan-
kelijk flamingantisme en hoezeer hij voorstander
was en bleef van samenwerking onder alle Vlamin-
gen. Hij trad toe tot de in 1892 te Brussel gestichte
Vlaamsche Volkspartij, die zich democratisch en
bovenpartijdig opstelde; na een conflict met de ra-
dicaal Vlaamsgezinde Josson werden Prayon en de
groep rond *De Flamingant* in 1894 uitgesloten. Sedert
zijn uitwijking naar Engeland waar hij eind 1905 in
Londen een kantoor opende, bleef Prayons Vlaams-
gezinde activiteit beperkt tot medewerking aan de
liberale *De Vlaamsche Gazet van Brussel* en enkele
lezingen in de Koninklijke Academie te Gent.

LITERATUUR: G. Baert, 'A.M.N. Prayon (van Zuylen)', in
NBW, VII, 1977; - L. Jansegers, 'Onmachtspositie van het
Brusselse liberale flamingantisme (1884-1895)', in *Taal en So-
ciale Integratie*, VI, 1982, p. 107-136; - J. Verschaeren, *Julius Vuyl-
steke (1836-1903)*. Klauwaard en Geus, 1984.

REGINALD DE SCHRYVER*